

MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU

ABY ZÍSKAL SVÉ DĚDICTVÍ,
JE OCHOTEN UDĚLAT COKOLI.
TŘEBA SE I OŽENIT.

Láska na oko

LAUREN ASHER

*Láska
na oko*

Copyright © 2022. TERMS AND CONDITIONS by Lauren Asher

Všetchna práva vyhrazena.

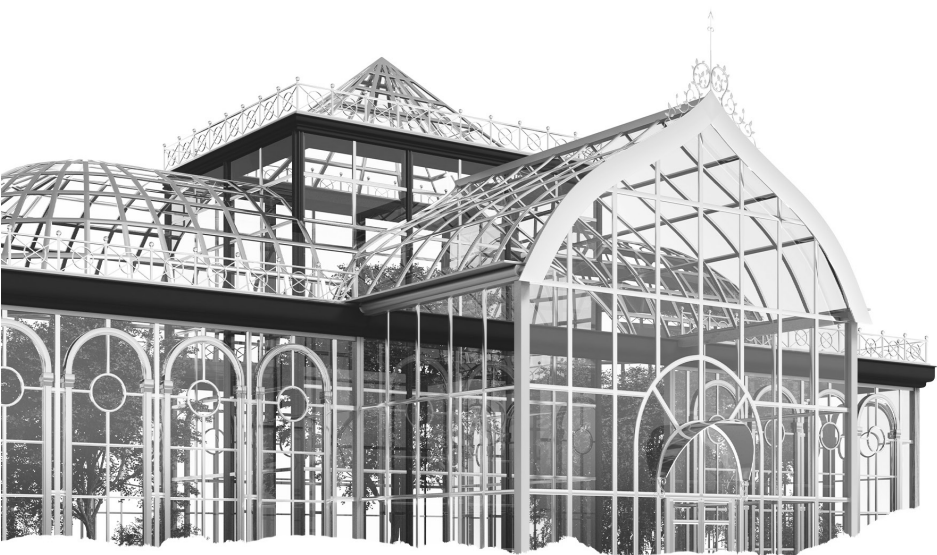
*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Klibániová, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

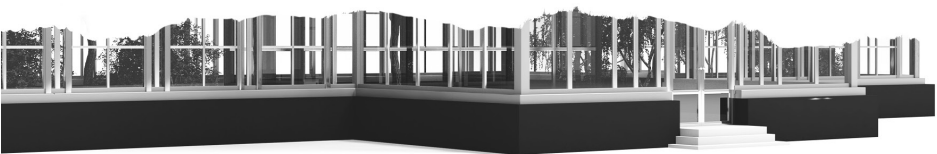
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4956-0 (pdf)

Láska na oko

LAUREN ASHER

přeložila Karolína Klibániová

Pro všechny, kdo svádí neviditelnou bitvu.
Zřím vás.

KAPITOLA PRVNÍ

Iris

„Trávit dnešní den o samotě je zločin,“ vyruší mě Cal, můj nejlepší kamarád a šéfův bratr. Navzdory pomačkanému obleku a špinavým blond vlasům zaujme pozornost nejedené servírky, která projde kolem našeho stolu.

Zamknu telefon a usměju se. „Já se přece nevžívám.“

Přelétne mi očima po tváři. „To sice ne, ale tak mistrně jsi tahala za nitky, že se ti podařilo nemožné.“

„Zas tak těžké to nebylo.“

„Tak teď už tuplem vím, že se něco děje. Jsi smutná, že se Declan žení?“ promluví hlubším hlasem než obvykle.

Vyprsknu smíchy. „Cože? *Ne*.“

„Tak co se děje?“

Svšším hlavu a do očí mi spadne několik kudrlinek. Rukou si přejedu po šatech a uhladím je, ačkoliv nejsou zmačkané. Levandulová barva látky působí jásavě a na mé snědé pleti se velmi vyjímá, takže ve výsledku vypadám mnohem šťastnější, než se cítím. „Právě mi přišel e-mail, že jsem tu práci nedostala.“

„A sakra. To mě mrzí. Víím, jak tvrdě jsi pracovala na své prezentaci.“

Pilováním prezentace pro personální oddělení společnosti Kane jsem strávila celé měsíce, a oni mě teď odmítli přeložit k nim. Mrzí mě to víc, než by mělo. I když jsem jakožto začínající personalistka nemířila zrovna ke hvězdám, přišla jsem s dobrým nápadem, který měl potenciál. S trochou štěstí mohl pomoci nespočtu dyslektiků, kteří trčí v korporátu. Můj nápad mohl firmu posunout na vyšší úroveň, kdyby mi byli dali šanci.

Můžete zkusit štěstí příště.

Zachvějí se mi rty. „Asi mi to nebylo souzeno.“

„To je podle mě pěkná blbost.“

Zasměju se. „Ale je to tak. Alespoň že se o tom nedozvěděl Declan. Dovedeš si představit, že bych mu to oznámila a pak mu musela říct, že mě nevzali? Do konce života bych to měla na talíři.“

„Je pravda, že to rád dává ostatním sežrat.“

„Proto se taky koná tenhle večírek.“ Se širokým úsměvem ukážu na obrovský oblouk z nafukovacích balonků.

Cal stočí pohled k blikajícímu neonovému nápisu *Řekla „ano“* a zvedne obočí. „Decentní. To se mu bude líbit.“

Přehnaně zamrkám řasami. „Uspořádala jsem mu večírek, přesně jak si poručil. Měl to upřesnit a říct mi, o jaký typ večírku stojí.“

„Tebe bych teda naštvat nechtěl.“

„Až se to jednou stane, vím do detailu přesně, co udělám.“

Cal se na oko zachvěje strachy. „Kde je bratrova nastávající?“

„Declan se s ní chtěl před tím velkým oznámením alespoň trochu seznámit.“

Cal vytrěští oči. „A proč jsi mu to sakra dovolila?“

„No... protože se s ní ještě neseznámil?“

„Ano! Právě proto to nebyl dobrý nápad!“ Cal si prohrábne rukama husté vlny.

„Myslíš, že ji přesvědčí, aby z toho vycouvala?“

„Jak znám svého bratra, ani ji nebude muset moc přemlouvat.“

„Podepsala smlouvu. Je to hotová věc.“

„Když to říkáš...“ Pokrčí rameny.

„Možná bych se za nimi měla jít podívat.“ Otočím se směrem k výtahům.

Cal se do mě zavěsí. „Ne, ty máš dneska večer volno.“

„Ale...“

„Asi máš pravdu. Declan by se teď neodvážil udělat nějakou hloupost a riskovat, že o všechno přijde. I on ví, kdy se má držet zpátky.“

„Tak teď už tuplem vím, že si vymýšlíš.“

Uchechtne se. „Tak pojď. Počkáme na Declana uvnitř. Jen si představ, jak se bude marně ze všech sil snažit nemračit. Mám pocit, že nikomu nevěnoval jediný neopovrhlivý pohled od chvíle, co...“ Ustane uprostřed věty.

„Od chvíle co?“

Cal se vyhýbá mému pohledu. „Od chvíle, co se narodil. Jsem přesvědčený, že má permanentně odřeného ptáka od toho, jak každý večer honí.“

Se smíchem ho plácnu po rameni. „Ale huš! Je to můj šéf.“

„To neznamená, že to není pravda. Překvapuje mě, že mu ta jeho ozdobička z takového zneužívání ještě neupadla.“

Znovu se zachichotám.

„*Callahane*.“ Zaduní Declanův hlas.

Několik opozdílů se uspěchaně nahrne do tanečního sálu.

„Vyklidit místnost umí, to se mu musí nechat,“ poznamená Cal.

Veškeré veselí, které se Calovi odráželo v očích, uhasne ve chvíli, kdy k nám přistoupí zamračený Declan. Celá místnost se ochladí a Declanův ledový pohled by v tu chvíli dokázal zvrátit globální oteplování. Jeho mohutné tělo mi zakrývá

výhled na celý vestibul. Reflektor za jeho zády zvýrazňuje ostrost jeho rysů, vypichuje jeho temné oči a kontury čelisti.

V porovnání s Calem, modrookým blondákem a panem populárním, mi Declan připomíná nejhlubší část oceánu – chladnou, temnou a znepokojivě tichou. Jako příšera, která si vyhlédla oběť a chystá se zaútočit. Od tmavých vlasů až po permanentní úšklebek vyrytý do obličeje z něj sálá něco, kvůli čemu si od něj všichni drží odstup.

Tedy všichni kromě mě. Mohlo by se zdát, že si mou loajalitu vysloužil skrze výplatní pásku, ale tak to není. Chováme k sobě vzájemný respekt, který obstál ve zkoušce času. Ačkoliv se prvních pár měsíců naší spolupráce neobešlo bez zádrhelů, moje odhodlání uspět jako jeho asistentka nás dovedlo až tam, kde se nacházíme dnes.

Jsme dobrá dvojka, i když je Declan skoro ve všem mým protikladem. Já jsem černoška. On je běloch. Já jsem samý úsměv a on se věčně mračí. On ráno vstává brzy, aby si zacvičil, zatímco já bych do posilovny vkročila jen tehdy, pokud bych si chtěla v kavárně uvnitř koupit smoothie. Nemohli bychom být rozdílnější, ani kdybychom chtěli, ale funguje nám to. Tedy hlavně díky *mně*.

Vstoupím mezi oba bratry. „Declane, co tady děláš? Už je čas to oznámit?“

Declan odtrhne oči od Cala a sklopí je ke mně. Většina lidí se pod jeho pohledem krčí, ale já narovná páteř a podívám se na něj zpříma, jak mě to naučila moje babička.

„Zabalila to.“

Zamrkám. „Kdo to zabalil? Svatební organizátorka?“

„Ne. Manželka. Belinda.“

„Bethany to zabalila?!“

Cal se odváží tvářit samolibě.

Declan se ani neobtěžuje odvrátit pohled od mé tváře, zatímco ničí všechny mé pečlivě připravené plány. „Ano. Ona.“

„To snad není pravda.“ Odmítám uvěřit, že vyhodil z okna měsíce mé tvrdé práce. Najít pro něj ženu, která by byla ochotná si ho vzít a mít s ním dítě, aby se mohl stát generálním ředitelem a získat dědictví, bylo téměř nemožné.

To, že tomu odmítáš věřit, nic nemění na faktech.

„Nerad říkám, že jsem ti to říkal...“ ozve se Cal.

„Je to všechno tvoje vina.“ Osopím se na něj.

Cal zvedne obě ruce v obranném gestu. „Kdepak! Nemůžu za to, že postoje mého bratra jsou tvrdší než jeho pták.“

Declan plácne Cala po temeni hlavy. Nevšímám si jejich hádky a pochoduji po koberci okolo nich.

„Měl jsi s ní utéct a oženit se rovnou, dokud jsi měl tu možnost.“ Cal do sebe kopne celou sklenku a pak sáhne po mé, napůl vypité.

„Mluvíš z vlastní zkušenosti?“

Calovi se rozšíří nozdry. Sevře pěsti u boků, zhluboka se nadechne a pomalu nechá odeznít vztek. Potom obrátí svou pozornost ke mně. „Právě proto můj dědeček vymyslel tu dědickou doložku. Věděl, že Declan není připravený stát se generálním ředitelem, ale měl za to, že by ho rodina mohla obměkčit. Jak by někdo jako on mohl inspirovat davy, když se vždycky snaží všechny okolo sebe zničit?“

Declan sevře čelist. Cal posměšně zvedne obočí.

Namířím na Cala prstem. „Přestaň se chovat jako dítě, použij ten svůj velký mozek a pomoz nám z téhle šlamastiky.“ Declan mě už dávno upřeně pozoruje, když se k němu otočím. „A ty si přestaň vybíjet svůj vztek na ostatních. To, že jsi to celé podělal, nemá s Calem nic společného.“

Hledí na mě tím svým prázdným pohledem, který nade vše nenávidím.

Cal si odfrkne. „Samozřejmě, že to posral. To by poslední aktualizace jeho softwaru musela obsahovat příručku, jak být slušným člověkem.“

„Vám dvěma není pomoci,“ zamumlám, popadnu telefon a vytočím Bethanino číslo. Dvakrát se ozve zvuk vyzvánění a poté je hovor přeměrován rovnou do hlasové schránky. Vytočím její číslo znovu, ale tentokrát jsem do hlasové schránky přeměrovaná ihned. „Sakra!“

„Žádná odpověď?“ Cal má tu drzost znít pobaveně.

„Co jsi udělal?“ zasyčím směrem k Declanovi.

Declan si z rukávu saka smete neviditelné smítko, jako by tohle byl nejnudnější rozhovor za celý den. „Nesplňovala potřebné předpoklady.“

„A co si představuješ, že s touhle informací udělám, když se tady sešla stovka lidí, kteří čekají, že oznámíš své zasnuby se záhadnou ženou? Jsem jedno ucho.“

Declan mě sleduje s přimhouřenýma očima a já mu nevraživý pohled oplácím s rukama v bok.

Cal vydá hlasitý chraplavý zvuk, jako by nám chtěl připomenout, že je s námi v místnosti.

„Také by mě zajímalo, jak se to celé vyvrbí. Otec bude naprosto nadšený, až se dozví o Declanových nezdařených zasnubách.“

Panebože. Jeho otec sice neví o dopise Bradyho Kanea, ve kterém jsou podrobně uvedeny požadavky, které má Declan splnit, aby získal dědictví, ale není hloupý. Existuje přece důvod, proč je úspěšný obchodník. Pokud bude mít jen sebemenší tušení, že jsou Declanovy zasnuby pouze na oko, nepochybně hned poběží za Bradyho právníkem. A pokud mu právník uvěří, Declan by mohl přijít o všechno.

Přemýšlej, Iris. Přemýšlej. Ještě jednou zkusím vytočit Bethanino číslo a doufám, že do třetice se mi to podaří. V malém reproduktoru telefonu je však jasně a zřetelně slyšet hlasová schránka.

Cal zapíská a poté napodobí zvuk výbuchu.

„To je zvuk Declanovy umírající budoucnosti.“

„Neměl bys být někde jinde? Třeba v nějakém zapadlém baru?“ vyštěkne Declan.

„Nač platit za alkohol, když můžu pít tady za tvoje peníze?“ Cal se ušklíbne a pozvedne sklenici šampaňského.

Snažím se je neposlouchat a tiše zvažuji své možnosti.

Co teď můžeš dělat? Jednou provždy dát výpověď?

Ne. Odmítám se teď vzdát. Ne, když stačí tak málo, abych Declanovi pomohla dosáhnout jeho cíle.

Mohla bys zrealizovat záložní plán, ale Declan dotyčnou rozplakal...

„Víš, tady Iris je nezadaná.“ Calův úsměv se přemění ve zlověstnou grimasu. „Navíc je na tuhle roli jako dělaná, protože nikdo tě nezná lépe než ona.“

„Ne,“ odsekne Declan.

Počkat.

Ano.

Já!

Nic moc mi nebrání v tom, abych se ujala role náhradnice. Jelikož nemám žádného přítele ani předchozí závazky, mohla bych Bethany snadno nahradit.

To, že můžeš, neznamená, že bys měla.

A kdo, když ne já? Nemáme čas ani žádné vhodné kandidátky na snoubenku.

Otevřu ústa, ale než stačím cokoliv říct, ozve se pískot Tati, Declanovy svatební organizátorky.

„Tady jsi! Už jsem si říkala, kam se vytratil nastávající manžel,“ ozve se Tatin vysoký hlas.

„Tohle bude sranda k nezaplacení.“ Cal vyzunkne i moji sklenici a pak se s úsměvem opře o stůl.

„Tak kdepak je ta tajemná snoubenka?“ Tati mávne svým zápisníkem, jako by to byla kouzelná hůlka.

Jsem ráda, že jsem jí zatajila Bethaninu identitu pro případ, že by došlo k něčemu podobnému.

Přece vážně neuvažuješ o tom, že si ho vezmeš. Vždyť ho ani nemiluješ.

Nemusím ho milovat. Bude to smluvní závazek, ne svazek z lásky.

Declan přeruší mé myšlenky: „Beatr...“

„Jmenuje se Tati, drahý.“ Položím mu ruku na hrud'. Jeho tělo ztuhne a já ho poplácám dlaní po hrudi, jako bych říkala *chovej se přirozeně*.

Declan upře pohled na mou ruku a svraští tmavé obočí, jako by ji chtěl ze sebe prst po prstu strhnout. „Co to děláš?“ Jeho ostrá slova probodnou můj dokonale vyrovnaný zevněšek.

„Snažím se tě ušetřit toho, abys mě musel představovat a vysvětlovat, jak jsme se dali dohromady.“ Hodím po něm ten nejsladší úsměv, jakého jsem vzhledem k okolnostem schopná.

Opravdu to uděláš, Iris? ozve se hlas rozumu.

Nemám jinou možnost.

Tady je řeč o manželství! Z toho nemůžeš jen tak vycouvat, když dostaneš strach.

Potlačím každou myšlenku, která chce překazit můj plán. Půjde jen o několik let mého života.

Ale co ten požadavek na děti?!

Vždyť se přece chci stát matkou.

Ano. Ale až za pět let!

Alespoň můžu s mým pětiletým plánem začít o něco dřív.

Spolknu knedlík v krku a obrátím pozornost zpět k Tati. Vystoupím z Declanova strnulého objetí a pak ho chytím za ruku. Svaly pod oblekem se mu viditelně napínají.

Skvělé. Očividně budeme muset zapracovat na jeho nechuti vůči tvému doteku.

„Tati, když jsme se bavily po telefonu, nebyla jsem k tobě zcela upřímná.“

Její úsměv pohasne. „Aha.“

„Před naším osobním setkáním jsem trochu váhala, jestli se mám představit jinak než jako Declanova asistentka. Pro společnost Kane pracuju už nějakou dobu a jistě víš, jak snadno se šíří drby.“

Tati kývne a přitiskne si k hrudi svůj zápisník. „Samozřejmě. Tomu rozumím.“

„Hrozně jsem se bála, co si lidé pomyslí o tom, že chodím se svým šéfem, ale už to nemůžeme skrývat. *Nechceme* to skrývat.“ Zadrhne se mi hlas, aniž bych se o to snažila.

Jediným náznakem Declanovy úzkosti je to, že na mě dvakrát zamrká. *Nikdy* jsem ho neviděla mrknout dvakrát po sobě. Ani tehdy, když sešlo z dohody, na které pracoval dva roky, a už vůbec ne tehdy, když mu zemřel dědeček.

Trochu mě to... *znepokojuje*.

Napřímím se a otočím se zpět k Tati. „Jsme připraveni učinit další krok. Není proč naši lásku dál držet v tajnosti.“

Cal za Tatinými zády zvedne oba palce. Rty naznačí *výkon hodný Oskara* a oběma zvednutými prostředníčky vyzve Declana, aby se usmál.

Tati se rozzáří a chytne nás oba za ruce. „Páni! Dnešní večer musí být pro vás oba velmi důležitý hned z několika důvodů.“ Její oči padnou na můj holý prsteníček.

„No jo vlastně. Prstýnek!“ Švihnu pohledem po Declanovi. Zřetelně mu škubne sval v čelisti.

Promiň, Declane, zachraňuji tvou budoucnost, i když ti to tak možná teď nepřipadá.

Declan vytrhne ruku z mého sevření. Z kapsy vytáhne platinovou obroučku s krásným diamantem – elegantní prsten, který mě překvapí. Vůbec se nepodobá té nekřesťanské obludnosti, kterou jsem pro jeho budoucí manželku vybrala, z čehož jsem notně zmatená. Že by si ve zlatnictví vyzvedl špatný prsten? Věděla jsem, že mu tak důležitý úkol nemám svěřovat, ale trval na tom.

Tati s otazníkem ve tváři zvedne obočí a vrátí mě zpět do přítomnosti.

„Požádala jsem Declana, abys si ho nechal u sebe, protože ho potřebujeme dát zmenšit. Ta proklatá věc mi sletěla z prstu, jakmile jsem se mu po žádosti o ruku vrhla do náruče.“

„Ale ne!“ Tati našpulí rty.

Cal vklouzne do jejího zorného pole.

„Říkal jsem bratrovi, že žádat o ruku uprostřed deště je špatný nápad, ale on trval na tom, že je to ideální, protože Iris déšť miluje.“

„Nikdy jsem nikoho neviděla padnout na kolena rychleji než jeho.“ Mrknu na Tati a ona zrudne ve tvářích.

Declan se zamračí ještě víc, což mě jen rozesměje.

„Málem si roztrhal svoje kalhoty od Toma Forda, když ten prsten honil po zemi. Takhle ještě nikdy předtím nepanikařil. Ještě štěstí, že ho chytil, než se odkutálel někam do kanálu.“ Cal obejme Declana kolem ramen, ale Declan ze sebe jeho ruku okamžitě setrese.

„A máte to na videu? Ráda bych to ukázala hostům!“ rozzáří se Tati.

Na zátylku pocítím horko. „Nemáme. Declanova žádost o ruku byla improvizovaná. Bylo to *tak* romantické...“ Ten dábel mě chytí za levou ruku, já zatajím dech a na těle mi vyskočí husí kůže. Přejede mi po ní a nasadí mi prsten na prsteníček.

„No vidíte! Přece jen sedí!“ Tati zatleská. Přísahala bych, že má jen dvě nastavení hlasitosti – hlasitou a uši trhající.

„Musel si najít čas ve svém nabitém programu, aby ho nechal zmenšit.“ Rozhoří se mi tváře.

Declan zatáhne za prsten, aby vyzkoušel, jestli sedí, a pak si zastrčí ruku do kapsy.

Přejedu prstem po diamantu a pak za prsten zatáhnou sama. Obroučka se vůbec nepohne. Odkážu si a vykouzlím na tváři nucený úsměv. „Řekla bych, že se zasekl.“

Bethany měla útlejší prst než já. Copak dneska nemůže nic jít hladce?

„Ve víc ohledech.“ Utrousí tak tiše, že ho slyším jen já. Má v tu chvíli tak hluboký hlas, že mi z toho přeběhne mráz po zádech. Poté ode mě odstoupí a já se zhluboka nadechnu.

Declan si upraví sako. „Je čas pokračovat v představení.“

Představení. Nic víc, nic méně. Falešné manželství, které má mého šéfa zachránit před ztrátou všeho, na čem celý život pracoval.

Ta myšlenka ve mně vyvolá paniku, mnohem silnější, než jsem pocítila kdykoliv předtím. Snažím se připomenout si, že se jedná pouze o manželství na papíře, ale nedaří se mi zmírnit rychlý tlukot mého srdce.

Declan se setká s mým pohledem, jako by vycítil moji rostoucí úzkost. Pomalu mi začne docházet vážnost situace, jako když se spálíte na slunci, a s každou další vteřinou se mi stále obtížněji dýchá.

Právě jsem se upsala, že pomůžu Declanovi. V dobrém i ve zlém.

Dokud nás smrt nerozdělí.

KAPITOLA DRUHÁ

Declan

„Rád bych si se svou *snoubenkou* promluvil v soukromí.“ Slova mi drhnou o jazyk jako smirkový papír.

Naše pohledy se setkají. Iris rozevře oči doširoka a v tiché prosbě o pomoc přesune pohled na Cala. V práci se její schopnost číst ve mně hodí, ale teď je mi spíš na obtíž.

Cal otevře ústa. Hodím po něm pohled, který ho přiměje se pomalu stáhnout.

„Uvidíme se uvnitř.“ Než se odebere do tanečního sálu, ještě letmo zasalutuje Iris.

Svatební organizátorka se podívá na hodinky.

„Za pět minut se vrátím a vyzvednu vás. Už mi nikam nezmizte,“ mrkne na nás a vydá se do kuchyně.

Srdce mi buší jako splašené. Třikrát se zhluboka nadechnu ve snaze se uklidnit.

Řekl jsi jí, aby ti našla někoho s dvěma chromozomy X, kdo bude schopný dát ti potomka. Můžeš si za to sám.

Odsud už není návratu. Nikdy by mě nenapadlo, že se Iris uchýlí k takovému plánu, aniž by se mě alespoň zeptala, jestli s tím souhlasím. Je to hrozný nápad. Riskujeme vše, co jsme spolu za ta léta vybudovali.

Uklidni se.

Jeden... dva...

K čertu s tím.

„Na co jsi sakra myslela?“

Iris na můj ostrý tón nereaguje, pouze s nechutí sevře své plné rty.

„Na to, že ti musím zachránit zadek, na to jsem myslela.“

„Nechápu, proč jsi měla pocit, že mi musíš zachraňovat zadek.“

„Chceš, abych tě objedнала k očnímu? Slyšela jsem, že s věkem se zrak zhoršuje.“ Její obvyklé vtipkování o tom, že je mezi námi dvanáctiletý věkový rozdíl, nezabere.

Zúžím oči. „Nezahrávej si.“

„A ty se neopovažuj na mě takhle dívat.“ Položí si snědou ruku na bok, jako by zaujímal bojovný postoj. Diamant na její tmavé pokožce vyniká a přitahuje mou pozornost. „Kdybych nezasáhla, musel bys vysvětlovat stovce hostů, proč vedle sebe nemáš žádnou růžolící snoubenku. Co bys jim řekl? Že ti ji po cestě ztratila pošta?“

„Ne.“ Zatnu zuby. „I když se mi teď zdá, že nevěsta na obědnavku by byla lepším řešením.“

V Irisiných tmavých očích se *zajiskří*. „Přiznej si to. Došel ti čas i možnosti.“

„Očividně.“ Přejedu ji pohledem.

V očích se jí něco mihne, ale ihned to zmizí. Vzдорovitě pozvedne bradu a zahledí se mi přímo do očí. „Ty víš, jak dívce dodat pocit výjimečnosti.“

„Výjimečná je to poslední slovo, kterým bych tě popsal.“ Pro někoho jako ona je nedostačující.

Iris vyhekne a rozhodí ruce. „Nevím, proč jsem si myslela, že je to dobrý nápad.“

„Tak to jsme dva. Jaký přesně je tvůj motiv?“

„Mám tě natolik ráda, že tě chci zachránit před sebou samým. Jsem si jistá, že to má na svědomí nějaká chemická nerovnováha. Můj terapeut si o tom v pondělí vyslechne své.“

Zamrkám na ni. „Neříkej mi, že si mě chceš vzít z dobroty srdce.“

Iris svraští obočí a napřímí se.

„A co když ano?“

„Přestaň to tady na mě hrát. Takové věci se dějí jen ve filmech produkovaných Dreamlandem.“

Pootevře rty.

„Nic na tebe nehraju! Ale vzhledem k tvojí reakci bych byla radši, kdyby to tak bylo.“

Něco mi na tom celém nesedí. Proč by se Iris po měsících hledání ideální kandidátky najednou dobrovolně nabídla, že si mě vezme?

Protože nechtěla, aby ses oženil s někým jiným, ozve se slabý hlásek v mé hlavě.

Není možné, že by... Ne. Blbost.

Nebo ano?

To by mohlo vysvětlovat její nevyzpytatelné chování. Podívám se na ni a zjistím, že si prohlíží zásnubní prsten. Pomalu přejíždí prstem po kulatém okraji diamantu. Dovolím si tvrdit, že *skoro zbožně*.

Krucifix.

Přitažlivost je jedna věc. Zamilovanost je ale něco úplně jiného, je to smrtelná hra, kterou nemám zájem v nejbližší době hrát.

Secvaknu zuby. „Děláš to proto, že jsi do mě potají zamilovaná?“ Ta slova mi přímo vyletí z úst. Srdce mi buší tak silně, jako by se chtělo probít ven z hrudního koše.

To, že by ke mně kromě lhostejnosti přechovávala i silné city, mě nikdy nenapadlo. Ksakru, *nechtěl* jsem na to ani pomyslet ze sta různých důvodů, ale především proto, že je to nejlepší asistentka, jakou jsem kdy měl. Ztratit ji nepřichází v úvahu. Zejména proto, že je podstatnou součástí mého plánu, jak převzít otcovu pozici ve firmě.

Moje domněnka se rozpadne na tisíc kousků, jakmile se Iris zhrouť do předklonu a začne se smát jako vyšinutá. Během tří let, které jsem strávil v její přítomnosti, jsem nezahledl jedinou trhlinu v jejím zdravém rozumu. Kdo by řekl, že jí stačí nasadit zasnubní prsten, aby jí úplně šiblo?

Ve snaze najít rovnováhu natáhne ruku a chytí se první věci, kterou má na dosah – mě. Z jejího doteku mi ztuhnou všechny svaly a ramenem mi najednou putuje teplo, jako by mě pohlcovaly plameny. Prkenně stojím na místě a její smích se postupně mění na jakési astmatické chrčení.

Neuleví se mi. Její reakce mě naopak vyvede z míry. Z jejího opovržení láskou ke mně je mi špatně od žaludku.

Nikdo tě nikdy nebude milovat. Z otcova hlasu, který se mi v těch nejnevhodnějších chvílích ozývá v hlavě, mě zamrazí.

Prst po prstu osvobodím svůj biceps z jejího sevření. „Procházíš si nějakou krizí?“

„Ne, ty troubo. A nejsem do tebe zamilovaná.“ Znovu se začne smát a při každém nádechu vydává příšerný sípavý zvuk. „Nabídla jsem se proto, že jsme přátelé.“

„Já tvým přítelem nikdy nebudu.“

A nikdy jím nechci být.

Zamračí se. „Lháři. Přátelé si přece pomáhají, když je jeden z nich nemocný.“

„Netuším, o čem to mluvíš.“

„Pamatuješ si, když jsem měla chřipku?“

Překřížím ruce na hrudi. „Stále nejsem úplně přesvědčený, že jsi ji opravdu měla.“

„Takže si to *pamatuješ*!“

„Jen proto, že jsem musel najmout úklidovou četku, aby pořádně vydrhla každý centimetr čtvereční.“

„Dobře. A co tehdy, když jsem ti pomohla po tom, co ses opil na služební cestě?“

„Nikdy jsem tě o pomoc nežádal.“

„Zakopával jsi o vlastní nohy a chtěl jsi, abych tě seznámila se svým dvojčetem, o kterém jsi do té doby nevěděl.“

Moje tolerance vůči vodce je asi tak stejná jako moje tolerance vůči lidem... nulová.

„Když jsi opilý, jsi mnohem milejší. Požádal jsi mě, abych tě uložila do postele a zazpívala ti ukolébavku.“

„Tak teď už tuplem vím, že si vymýšlíš. Jsi jedna z nejhorších zpěvaček, jaké znám.“ Pocítím nutkání se pousmát, ale podaří se mi zkrivit tvář do úšklebku.

Iris rozhodí ruce.

„Dobře, tak jo. Tohle byla lež. Ale neodmítla bych, kdybys mě o to požádal! Protože přátelé *pomáhají* přátelům.“

Jsem v pokušení zaplatit jakoukoliv cenu za to, aby se slovo *přátelé* vymazalo ze slovníků. Nemám je. Nechci je. A nechci jím pro nikoho být, zejména ne pro ni.

Irisin chraplavý smích se změnil na záchvat kašle. Než si to stihnu rozmyslet, popadnu ze stolu její mini kabelku a strčím jí ji do rukou. „Zbav se toho otrěsného zvuku.“

Iris začne kabelku prohrabávat a hledat inhalátor.

„Máš obavy o mé zdraví?“

„Čistě ze sobeckých důvodů.“

„Samozřejmě. Jak bych mohla zapomenout.“ Usměje se s inhalátorem u úst a pak se nadechne.

„Musíme si ujasnit několik věcí.“

Iris stáhne obočí a otevře ústa, ale já ji umlčím. „Jakákoliv laskavost, kterou jsem ti v minulosti prokázal, byla výlučně z respektu k tobě jako k mé asistentce. Ničím tak nesmyslným, jako je přátelství, čas neztrácím, takže pokud jsi měla za to, že je mezi námi nějaké platonické pouto, je to jen tvůj problém.“

Na rozdíl od většiny žen, které by podobná slova z mých úst rozbřečela, Iris jen pokrčí rameny. „Hloupě jsem věřila, že jsi schopný i jiných emocí než pohrdání druhými. Mohu tě ujistit, že stejnou chybu už neudělám.“

„Necítím nic kromě spalující touhy dosáhnout svého cíle.“
Iris si povzdechne.

„V životě jde o víc než jen o zničení tvého otce.“

Ignoruju ji a podívám se na hodinky. Čas se nám krátí.
„Teď si musíme stanovit základní pravidla.“

„Pravidla.“ Iris vyvalí oči.

„Každý pohled.“ V uších slyším jen neklidný tlukot srdce. Uchopím její tvář do dlaní a Iris zatají dech. Palcem ji pohladím po hebké pokožce a přejíždím jí nahoru a dolů, jako bych ji samotným dotekem mohl označit za svou. „Každý dotek.“

Iris zavře oči. Každá buňka v mém těle řve, abych se od ní odtáhl, abych si od ní držel odstup, protože takhle bych se jí dotýkat neměl. Příliš to stírá hranice. Když ale vdechnu její kokosovou vůni, není mi pomoci, přestože moje plíce protestují. „Každíčký polibek... je jedna velká lež.“ Rty se dotknou koutku jejích úst a je to, jako bych se dotknul startovacích kabelů.

Když se odtáhnou, Iris bleskurychle otevře oči. V hlavě jí zjevně zuří bouře. Strčím si ruce do kapes a tvářím se, že mě neznepokojuje, jak se její hrud' nadzvedává přerývanými nádechy.

„Ty... já... co...“ Její slova jsou stejně zmatená jako její myšlenky. Měl bych se cítit polichocen, že jsem ji dokázal ochromit, ale spíš mě to vyděsí. Můj dotek by v ní neměl vyvolat takovou reakci. Ne, pokud si mě opravdu chystá vzít jen z *přátelské laskavosti*.

Snažím se opět získat kontrolu nad situací a postavit okolo sebe pomyslnou zeď. „Neexistuje nic, co bych neudělal, abych získal své dědictví. Pamatuj na to, až začneš zapomínat, že tohle je pro mě jen hra.“

Iris otevře ústa, ale přeruší ji onen pronikavý hlas, který mě nejspíš už navždy bude strašit ve snech.

„Tak jdeme na to. Hosté už se nemohou dočkat budoucích novomanželů.“ Svatební organizátorka ukáže svým zápisníkem ke vchodu do tanečního sálu jako velitelka v armádě.

„Jsi připravený?“ Iris mě chytí za ruku. Její úsměv je vybledlou verzí toho, který předtím věnovala Calovi.

Mlčím, neboť vím, že cokoliv bych v tu chvíli vypustil z úst, by byla jen lež.

KAPITOLA TŘETÍ

Iris

„Přivítejte prosím potleskem budoucí manžele Kaneovy.“

Z oznámení dýdžeje mi málem vypadnou oči z důlků.

Takže jdeme rovnou na věc? Bez rozechřátí?

Sama jsi to tak naplánovala. V duchu si nadávám za tenhle otrěsný zásnubní večírek. Kdybych byla tušila, že budu středem pozornosti, vystačila bych si s pouhým oznámením na sociálních sítích.

Rozhlédnu se po místnosti a začnou se mi podlamovat kolena. Přitisknu je k sobě, abych se neskácela k zemi. V místnosti je přímo nekřesťanské množství všelijakých značkových rób a ze všech těch falešných úsměvů na tvářích mě svědčí pokožka.

Declanovy oči se setkají s mými. Zcela automaticky si jediným pohledem řekneme sto slov.

„Zhluboka se nadechni.“ Vezme mě za levou ruku a z jeho dlaně sálá horko. Je znepokojující, jak snadno pozná, že mě skličují obavy, i když jsem mu to nijak nenaznačila.

Pracuješ pro něj už tři roky! Samozřejmě, že pozná, když jsi nervózní.

„Iris a já se koncem měsíce vezmeme.“

Koncem měsíce? To je za dva týdny!

Hudba ztichne, někdo zakašle. Číšníkovi spadne podnos.

Jsmo obklopeni množstvím reakcí, z nichž každá je vyjádřením stupňujícího se šoku. Nedivím se. Předpokládala jsem, že k dořešení věci kolem svatby budeme mít s Declanem měsíc, a teď se dozvídám, že máme už jen dva týdny!

V místnosti panuje ohlušující ticho. Zvedne se mi žaludek a chvíli hrozí, že jeho obsah vyprázdním přímo na lesklou mramorovou podlahu, ale nakonec se mi nějakým zázrakem podaří hrozbu zažehnat.

Zvládneš to.

„Překvapení!“ Zvolám se širokým úsměvem na tváři a doufám, že se mi tak podaří oživit Declanova nepříteli vzrušující úvodní slova. Vytrhnu svou ruku z jeho sevření a zvednu ji nahoru, aby tak všichni viděli můj zasnubní prsten. Diamant se leskne miliony barev a pozornost všech přítomných se přesune na symbol mé blížící se zkázy.

„Vítej v rodině, Iris.“ Rowan, Declanův nejmladší bratr, vystoupí z davu. Přestože si většina lidí myslí, že se díky svým hnědým vlasům a přísnému pohledu podobá Declanovi, mně se oba zdají zcela odlišní. Rowan totiž sem tam projevuje náznaky lidskosti, ale Declanovi tyhle kvality úplně chybí.

Cal se prodere davem a zvedne svou číši do vzduchu. „Rodinná terapie je ve čtvrtek večer. Přijďte včas!“

Několik lidí se zasměje a napětí se uvolní. V místnosti lze znovu dýchat.

„Za hodinu odsud vypadneme,“ zamumlá Declan, potichu, abych ho slyšela jen já.

„Chtěla jsem navrhnout třicet minut, ale pokud trváš na hodině...“

Neusmívá se, ale když se na mě podívá, rozzáří se mu oči. Jeho zafučení se prakticky rovná smíchu. Oba víme, že se odsud za půl hodiny nedostaneme. Ne když je Declan prvním Kanem, který se chystá oženit. Od svatby Setha uběhlo

už přes třicet let. Dnešní oznámení je obdobné prohlášení anglického prince, že čeká potomka. Každý se s ním bude chtít pozdravit.

Declanovu předchozí reakci jako by někdo smazal ve chvíli, kdy dav rozdělí jako Mojžíš Seth Kane, Declanův otec. Je tak intenzivně rozladěný, že by to dokázalo slabšího jedince srazit na kolena.

Já ty svoje přitisknu k sobě. Strávila jsem v jeho blízkosti dost času na to, abych věděla, že čerpá energii z lidské slabosti.

Declanovi se daří předstírat lhostejnost, až na drobný tik v čelisti. Je mistrem ve skrývání emocí, ale sem tam se nějaká objeví. Nenápadné sevření čelisti. Rychlé napnutí svalů na ruce. Přimhouřené oči chvíli předtím, než se mu do nich vrátí chladný pohled.

„Uvolni se.“ Nahnu se k němu a přejedu mu rukou po bušícím srdci.

Nejsi jediná, kdo je nervózní. Zdá se, že v Declanovi se skrývá víc lidskosti, než jsem si myslela.

„Synu.“ Seth se neobtěžuje vzít na vědomí mou přítomnost, jako obvykle. Jelikož jsem mu k ničemu, je to, jako bych neexistovala. Jednoduché.

„Otče.“ Declan pokývne bradou.

Svémi hnědými vlasy a prázdnými, tmavými pohledy jsou si až děsivě podobní. Tím však jejich podobnost končí. Jsem si jistá, že Seth byl kdysi přitažlivý, ale přílišné holdování alkoholu ho semlelo takovým způsobem, že už to ani botox nevylepší.

„Zdá se, že je na místě, abych vám pogrataloval.“ Seth se na mě poprvé v životě usměje. Je mi z té přetvářky špatně. „Můj syn má štěstí, že vás má.“

To mu tak sežeru. Tenhle muž o mně nic neví. Kdykoliv po mně chce, abych ho přepojila na Declana, říká má Irene. I po třech letech.

„Nech si své divadélko pro kamery.“ Declan mě obejmě kolem ramen. Přestože jeho gesto působí roboticky, oceňuji jeho snahu prodat náš vztah. Klíčovým slovem je *snaha*. Je tvrdší než babiččiny koktejly, a ty její výtvoř dokáží opít každého po jediné sklenici.

„Jak příhodné od někoho, kdo právě teď předvádí jednu velkou show.“

Declan mě pevně chytne za pas a sevře jako kleště. „To, že jsi zanevřel na lásku, neznamena, že to všichni ostatní musí mít stejně.“

Seth se ušklíbne. „Ty o lásce nevíš nic.“

„Říká se, že se z chyb druhých lze hodně naučit, takže ti mám být za co vděčný.“

V Sethově vlčím úsměvu se objeví trhlinka – tak nakrátko, že ji téměř přehlédnu, ale bolest vřtá do jeho očí mě překvapí.

Nenalet' mu na to. Není to skutečné.

„Nevíš nic o tom, čím jsme si s tvou matkou prošli, a doufám, že ve svém manželství nebudeš muset nikdy zažít nic podobného.“ Seth se otočí na patě a odejde z tanečního sálu, aniž by si všiml kohokoliv kolem sebe.

Tolik k tomu, abychom na veřejnosti působili jako jedna soudržná, šťastná rodina.

Není mnoho věcí, které by se Sethovi dostaly pod kůži, ale zmínka o jeho manželce to vždy dokáže. Je obtížné nelitovat muže, kterého rakovina připravila o ženu. Ale pak si vždycky vzpomenu, jak hrozně se choval ke svým synům, a veškerá lítost je tatam.

Přiblíží se k nám někdo další a zvolá Declanovo jméno.

„Ať už to máme za sebou,“ zamumlá si Declan pod nosem.

„Býval bych se vsadil, že se nedožiju dne, kdy se Declan Kane zasnoubí...“ Nově příchozí muž poplácá Declana po rameni a zašeptá mu něco do ucha. Mě zcela ignoruje.

Po něm přichází jeden host za druhým, aby nám poblahopřáli. Nikdo z nich si mě ale vůbec nevšímá, zatímco lezou Declanovi do zadku, což jen umocňuje můj nepříjemný pocit v žaludku. Jediným zdrojem zábavy mi je to, jak se Declan během každého rozhovoru přetvařuje, ale i to mě po hodině začne nudit.

Klidně bys mohla být neviditelná.

**

Dýdžej všechny vyzve, aby opustili taneční parket. Z reproduktorů se začne linout pomalá melodie. Okamžitě vím, že jsem v maléru.

Declanovi to zřejmě dojde také, protože se střetneme pohledy. Normálně by mě tik ve svalu na Declanově čelisti pobavil, ale jelikož budu tentokrát podrobena mučení společně s ním, sotva se dokážu usmát. Declan se ke mně vydá přes celou místnost a chytí mě za ruku.

„Umíš tancovat?“ zeptám se potichu, aby to slyšel jen on.

„Samozřejmě, že umím tancovat.“

Přestože Declanova tvář zůstává prázdná jako čisté bílé plátno, to, jak sevře moji ruku ve své, prozrazuje, co si o tom všem myslí.

Nesnáší pozornost, stejně jako ty.

Připadám si, jako by mi někdo zažehl celé tělo. Mou pečlivě nasazenou masku probodává stovka párů očí. Moje úzkost nabere ještě větší obrátky, když si mě Declan přitáhne blíž k sobě. Jednu ruku mi ovine kolem zad, druhou drží mou chvějící se ruku tak pevně, že by mi klidně mohla odumřít.

Špičkami prstů mi přejeđe těsně nad zadkem. Jeho dotek mi vyšle po těle jiskry. Zatajím dech.

„Přestaň s tím,“ procedím přes svůj nucený úsměv.

„S čím?“

„S *těmi doteky*.“

„Jsi moje snoubenka,“ odpoví, jako by to všechno vysvětlovalo.

Přesto zvedne ruku a já konečně můžu vydechnout. Vzápětí si mě k sobě přitáhne tak blízko, že jsme tělo na tělo. O dýchání si teď můžu nechat jen zdát.

„Co je tohle za ploužák?“

„Takový, při kterém si nás všichni natáčejí.“

Rozhlédnu se po místnosti a polije mě horko. „Panebože.“

Declan přitiskne obličej k temeni mé hlavy a v tu chvíli mám pocit, jako bych se vznášela. Na někoho, kdo nemá zájem o vztah, ho dokáže skvěle předstírat. Najednou si nejsem jistá ničím v našem dosavadním vztahu. Kde tenhle muž celou dobu byl? A co je důležitější, *proč* ho přede mnou Declan ukrýval?

Co na tom záleží? Vždyť to ani není skutečné.

Při té myšlence vystřízlivím a žaludek se mi stáhne zklamaním. Není to nic jiného než hra. Na chvíli jsem se nechala unést. Musím si pořád dokola připomínat, proč jsem s tímhle vším souhlasila. Tohle není opravdový vztah. Žádné množství polibků na čelo ani intimní doteky to nezmění.

Drž se plánu a nikdo ti nemůže ublížit.

Opakuji si to motto pořád dokola, zatímco mě Declan v rytmu hudby vede po parketu. Na konci našeho tanečního vystoupení se cítím silnější a jsem připravena oddělit skutečnost od přetvářky.

Jen jim to ukaž.

Po dalších třiceti minutách tichého postávání po Declanově boku se mi konečně podaří utéct na toalety.

Naberu do dlaní trochu studené vody z kohoutku a přiložím si ji na tvář. „Zvládneš to, Iris. Nepouštěj si je k tělu.“

Jenže to se lehko řekne. Přestože mě každý jen pozdravil a dál se se mnou nebavil, připadala jsem si jako laboratorní krysa. Počet žen, které zkoumaly, co piju a zda moje nafouklé břicho prozrazuje těhotenství, byl ohromující. Nikdy jsem se za svou postavu nestyděla, ale pod zkoumavými pohledy všech se mi rozhořela pokožka skrytá pod hedvábným šátkem.

Vždyť na nich nezáleží. Narovná ramena, nanesu čerstvou vrstvu rtěnky a vykročím ven.

Udělám sotva krok směrem k tanečnímu sálu, když mě někdo chytí za loket.

„Kolik vám platí?“ Declanův otec mě otočí k sobě, abych k němu stála tváří v tvář.

Vytrhnu ruku z jeho sevření.

„Netuším, o kom nebo o čem to mluvíte.“

„Jsem ochoten zaplatit vám dvojnásobek, když zasnuby odvoláte.“

Vykulím na něj oči. „Co prosím?“

„Přece nemůžete být tak hloupá.“

„Na mě musíte jednoduše, jelikož složité pojmy není můj mozek schopný zpracovat.“

„Declan musel být dost zoufalý, když si ze všech možných kandidátek vybral právě vás.“

Ten chlap má ale drzost. „Mám opravdové štěstí. Vdavky s vaším synem, to je jako vytržené z filmového plátna.“

Seth zachrčí. „Moc si nefanděte. Declan si vás bere jen kvůli dědictví.“

„Cože?“ ohradím se přesvědčivě.

„Vy jste o tom nevěděla.“ Seth svráští obočí.

Mám ho přesně tam, kde ho chci mít. „O čem to mluvíte? Nikdy se o žádném dědictví nezmínil.“ Zatřesu spodním rtem a výsledek je přímo zázračný.

„Jediný důvod, proč vám nasadil ten prsten, je, že chce zaujmout mé místo ve firmě. Bez vás nemá šanci stát se generálním ředitelem.“

Dvakrát mrknu. „Cože?“

Jeho trpký smích mě téměř přiměje ucouvnout. „Nemůžete si přece myslet, že si vás chce vzít z lásky...“

„Pokud ne z lásky, tak proč?“ Přitlačím si ruku na hrud' a prsty uchopím materiál svých šatů, jako bych si chtěla vytrhnout srdce. Kdyby to viděl Cal, dal by mi za můj herecký výkon zlatý pohár. Declan by mi dokonce možná zvýšil plat.

„Proč? Kvůli dědictví. Bez manželky a dítěte nemá šanci stát se generálním ředitelem.“

„To nemyslíte vážně! Co to s vámi lidmi je?“ Zvednu hlas o pár tónů výš, aby to vypadalo, že se každou chvíli rozpláču.

On si strčí ruce do kapes. „Bohužel.“

„Jak jste na tohle přišel?“

Stáhne obočí. „Na tom nezáleží.“

Potlačím nutkání obrátit oči v sloup. „Máte důkaz? Nemůžete si myslet, že jsem tak hloupá, abych dala přednost vašemu slovu před slovem svého snoubence.“

Jeho oči se mírně zúží, jako by mi tím chtěl říct, že *ano*, že mě považoval za tak hloupou. Díky jeho předsudkům je ale celý tenhle rozhovor o poznání vítěznější.

„Mluvili jsme o tom spolu, když si ke mně přišel pro radu. Snažil jsem se ho varovat, aby to nedělal, ale neposlechl mě.“

A prásk ho. Chytil se do pasti. Declan by s otcem o dědictví nikdy nemluvil, takže veškerá Sethova nařčení jsou pouhé domněnky. Téměř se nad tím zjištěním pouсмěju, ale ještě nejsem připravena přestat hrát svou roli. Pohrávat si s největším chicagským kreténem mě až příliš baví.

Usuším si kapesníkem koutky očí. „Promiňte. Je toho na mě moc...“

Pan Kane zavrtí hlavou, jako by ho Declanova životní rozhodnutí skutečně znechucovala. Vzhledem ke své minulosti nemá právo vynášet žádné soudy, ale předvádí tu dobré divadlo. Skoro i lepší než to moje. „Můj syn by měl být dost chytrý na to, aby si nezahrával s city nevinné ženy. Měl jsem za to, že jsem ho vychoval lépe.“

Netuším, jak na jeho komentář reagovat.

Nedovol mu, aby se ti dostal pod kůži. Snaží se tě jen vystrašit a přimět, abys zrušila svatbu.

Napřímím se. „S mými city si zahrává jen jeden člověk. Ten, na kterého právě koukám. Přesto děkuji za všechny informace. Jsem si jistá, že Declan ocení veškeré detaily o vašem pokusu zničit naše zasnoubení.“

Jeho tvář se promění v cosi připomínající nestvůru z dětské noční můry. „Myslíte si, že jste chytrá?“

„Ale kdepak, já to vím.“

„Chtěl jsem vás ochránit před manželstvím bez lásky, ale zdá se, že si jeden druhého zasloužíte.“

„To doufám, protože se budeme brát.“

„Nikdy vás nebude milovat. Není toho schopen.“

„Kdybych měla zájem o radu od mizerného otce, zavolala bych tomu vlastnímu.“ Tuhle poznámku si zasloužil za všechny ty hrůzy, kterým vystavil své děti.

Seth zatne čelist. „Ještě jsme spolu neskončili.“

Kolem nás projde několik hostů a já mu věnuji zářivý úsměv.

„To doufám. Velmi mě baví pozorovat, jak ze sebe děláte hlupáka.“

Odkráčím pryč a nechám Declanova otce, ať se v tom bordelu, za který si může sám, pořádně vymáchá.

„Tvůj otec nás prokoukl,“ řeknu, když Declan nastoupí do auta. Harrison, Declanův šofér, zavře dveře a poté nastoupí do oddělené kabiny pro řidiče.

Declan nakloní hlavu. „Jak to myslíš, že nás prokoukl?“

„Řekněme, že jsme si hezky od srdce promluvili, když si mě odchytil u záchodů.“

Jeho znechucený pohled se podobá tomu mému. „Pověz mi, co přesně řekl.“

Převyprávím mu celý rozhovor, od domněnek jeho otce až po to, jak mi nabídl, že mi zaplatí dvojnásobek, pokud zásnuby odvolám.

Declan celou dobu jen mlčí a poslouchá.

„Nemá žádné důkazy.“

Zkroutím ruce na kolenou. „To ale neznamená, že se nezastaví, dokud nějaké nenajde.“

„Tak sehraje pořádné divadýlko, když po něm všichni tak touží.“

„A nebojíš se, že by mohl udělat něco nerozumného?“

Oči mu zazáří výzvou. „Jen ať si to zkusí. Nic bych si nepřál víc, než ho jednou provždy zničit.“

Po zádech mi přeběhne mráz. „Jaký je tedy náš plán?“

„Náš plán?“

Ukážu mu vztyčený prsteníček. „Tahleta věcička z tebe automaticky dělá týmového hráče.“

Declan zatne zuby. „Ani nevíš, do čeho přesně se pouštíš.“

„Jestli se dá vycházet z Calových příběhů, myslím, že mám celkem dobrou představu.“

„Cokoliv ti řekl Cal, je jen slabá verze pravdy.“

Svraštím obočí. „Co tím myslíš?“

Declan sevře rty a mezi námi se rozlije ticho.

Obrátím oči v sloup. „Tak abys věděl, i když si tvé péče vážím, tvého otce se nebojím. Jakékoliv odstrašující příběhy jsou zbytečné.“

„Ty zřejmě toužíš po smrti. Tvoje iracionální chování nelze nijak jinak vysvětlit.“

Zasměju se. „Evidentně, jinak bych nikdy nesouhlasila s tím, že si tě vezmu.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Iris

„Cože jsi?!“ Máminy tmavé oči se rozšíří. Sepne ruce, aby přemohla nutkání prohrábnout si kudrnaté vlasy.

„Říká, že je zasnoubená,“ odpoví babička hlasitě a napije se kávy. Její šedivé senegalské kudrny se pohupují, zatímco se uvelebují v proutěném křesle naproti mně.

„Jak? Kde? S kým? Naposledy, když jsem se tě ptala, jsi mi tvrdila, že nejsi zadaná!“ Snědá pokožka okolo maminčiných očí se svraští.

„Je to složité.“ *No, i tak se to dá popsát.*

Možná jsem přece jen na takový rozhovor hned druhý den po tom pekelném zasnubním večírku nebyla připravená.

„Tak ven s tím. Nevím, kolik času na Zemi mi ještě zbývá. Když budeš dál takhle koktat, budeš muset nejdřív organizovat pohřeb,“ dodá babička s vážnou tváří. Pravděpodobně jen díky ní jsem byla schopná předstírat, že jsem zasnoubená, před místností plnou cizích lidí.

„Organizačně to nebude složité. Svatba bude na úřadě.“

„Prosím?!“ Mámino přerývané dýchání mi vymaže úsměv ze tváře. „To tedy ne! Jsi mé jediné dítě a nedovolím, abys ses vdávala v nějaké špeluňce na radnici.“

„Co je na tom špatného? Sama jsem měla podobnou svatbu,“ ozve se uraženě babička.

„Přesně o to mi jde, mami,“ řekne máma.

„Měli jsme to kousek. Odebrala jsem se jakožto nevěsta do Bourbon Street a s tvým otcem jsme slavili celou noc.“

„Jsem si velmi dobře vědoma toho, kdy jsem byla počata. Ten příběh není třeba opakovat.“

Nevím, jak spolu ty dvě můžou vydržet pod jednou střechou, když už jim nedělám prostředníka. „Tak chcete si poslechnout můj příběh, nebo mě radši doživotně poznamenáte?“

„Příběh,“ zvolají obě najednou.

Začnu jim vyprávět o tom, jak jsme si s Declanem uprostřed silných turbulencí během letu do Tokia uvědomili, co k sobě doopravdy cítíme. O tom, jak jsem se rozplakala, že zemřu při pádu letadla, a jak mě Declan políbil, aby mě uklidnil. Nejtěžší na tom všem bylo říct jim, že jsem rok tajila náš vztah, protože jsem si nebyla jistá, jak to celé dopadne.

Je zvláštní, že tahle lež je vzhledem k mým předešlým zkušenostem s muži nejuvěřitelnější ze všech.

„Chceš mi říct, že jsi zasnoubená s Declanem Kanem? *Dobrovolně?*“ zachrčí moje matka.

„Je tak těžké tomu uvěřit?“

Máma přestane přešlapovat po místnosti a podívá se na mě. „Ne. Ani ne, mám-li být upřímná.“

Spadne mi čelist. „Cože?“

Babička se zasměje. „Ale no tak. Minulý rok jsi vynechala Vánoce s rodinou, abys s ním mohla trávit čas v Tokiu.“

„Byla jsem tam *pracovně*.“

Babička se uchechtne. „*Jasně*. Všichni rádi pracujeme, zlatíčko. Někteří víc než jiní. A nejlépe víckrát než jednou denně.“

Začnu se dusit kávou. „Myslela jsem, že libido s věkem klesá.“

„Mám vzpomínky, které mi vystačí na celý život.“

Máma zaúpí. „Ty si s sebou prosím klidně odnes do hrobu.“
Babička vybuchne smíchy.

Máma si sedne vedle mě a chytí mě za levou ruku. Prohlíží si můj prsten ze všech stran. „Určitě tohle chceš?“

Přikývnu. „Jasně, že ano.“

Za to, že lžeš vlastní matce, půjdeš do pekla.

Alespoň vás s Declanem ani smrt nerozdělí.

„Zdá se mi to takové...“ Máma se zasekne.

„Nečekané?“

„Ano.“

„Je to... výjimečné. Vážně ho miluju.“ Stojí mě veškeré úsilí vyslovit ta slova s vážnou tváří.

Matka nakloní hlavu. Vždycky ze mě nakonec dostane pravdu. Kousnu se do rtu, abych neřekla nějakou hloupost.

Například pravdu?

Ticho už. Zatlačím své výčitky svědomí do hloubi mysli.

„Je to tvůj šéf.“

„Já vím.“

„Je mnohem starší než ty.“

„Co je na tom špatného? Já vidím jen samá pozitiva,“ ozve se babička.

Nezaváhám. „Lásce člověk neporučí.“

Máma si povzdychne. „Ne. To opravdu ne.“

Pocit viny se vrací a utahuje se jako laso okolo mého srdce. Máma je názorným příkladem dívky, která se zamilovala do špatného člověka, a já jsem nečekaným důsledkem té lásky.

Povzbudivě mi stiskne ruku. „Pokud jsi šťastná, jsem šťastná i já.“

Přikývnu, protože se bojím toho, co by vyšlo z mých úst, kdybych je otevřela. Kdyby máma znala pravdu o mých zásnubách, nejsem si jistá, jestli by mě tak podporovala. Má tendenci si dělat obavy. Nepochybně by ji znepokojilo, že se chystám uvázat k muži, který mě sotva má rád, a k dítěti,

o které ten muž nestojí. Nechtěla by, abych se vydala v jejích šlépějích.

Mé úzkostné myšlenky ještě zesílí, když babička otevře ústa a zeptá se: „Tak kdy nás s ním seznámíš?“

**

Když otevřu dveře, narazím na Cala opírajícího se o zárubeň.

„Vyhýbáš se mi,“ prohlásí.

„Spíš bych řekla, že jsem se snažila vypořádat s následky svých činů.“ Uhnu, aby mohl vejít do bytu. Celý prostor se okamžitě zdá být desetkrát menší. Můj byt sice není nic extra, ale je celý můj, i když to vyžadovalo roky tvrdé dřiny a vypořádávání se s pochybnostmi druhých.

Cal prokličkuje minovým polem plným květináčů a pak se posadí na můj opotřebovaný kožený gauč. „Proč jsi to udělala?“

Sednu si naproti němu a přitáhnu si kolena k hrudi. „Protože jsem hloupá.“

„S každým dosavadním přítelem ses rozešla dřív, než vztah mohl přerůst v *něco vážného*, a najednou se rozhodneš vzít si *mého bratra*?“

„Když to řekneš takhle, zní to jako trochu zvláštní rozhodnutí.“

Cal se zasměje. „Co se stalo s tvrzením, že ses navždy zřekla mužů?“

„No, když se nad tím zamyslíš, navždy je celkem dlouhá doba...“

„Říká žena, která měla za to, že vztah postupuje příliš rychle, když jí její bývalý přítel koupil k sobě do bytu zubní kartáček.“

„Tohle je jiné.“ Jistě, přehlídka mých dosavadních vztahů není dvakrát reprezentativní. Vždycky vezmu nohy na

ramena, dokud je vztah pouze povrchní, protože mě strach nutí nejprve jednat a teprve později mít výčitky. Můj přístup není zrovna nejzdravější, ale alespoň se díky němu vyhýbám stejnému osudu, jaký potkal mou matku. Mám ji ráda, ale v dětství jsem byla svědkem násilí, kterého se na ní dopouštěl můj otec, a to mě úplně odradilo od vážných vztahů. Ten, kdo miluje, riskuje obrovské ztráty – větší, než jsem ochotná utrpět.

Cal mě vytrhne z myšlenek. „Samozřejmě, že je to jiné. Budeš se vdávat. A budeš mít *dítě*. A ze mě uděláš strýce.“

Zvedne se mi kufr. „Vím, že to zní šíleně...“

„To proto, že to *je* šílené.“

Rozhodím ruce. „Tak proč jsi mě k tomu vyhecoval?“

„Protože jsem si nemyslel, že bys to opravdu udělala!“

Otevřu ústa, ale nevyjdou z nich žádná slova.

Cal si povzdechne. „Můj bratr je ten poslední muž, kterého by sis měla vzít.“

V hrudi mi narůstá napětí. „Proč?“

„Protože ti ublíží. Je to pro něj přirozené a je jen otázkou času, kdy tě strhne boční vítr.“

„Je milé, že si děláš starosti, ale náš vztah není nic jiného než smluvní dohoda. Nebude mít příležitost, aby mi ublížil.“

To je důvod, proč jsem s celým nápadem souhlasila. Kdybych se obávala, že riskuji své srdce, nikdy bych neřekla ano. Ale s Declanovým nezájmem o vztahy a mým strachem ze závislosti se k sobě dokonale hodíme.

„A co když se *ty* zamiluješ do *něj*?“

Směju se, až slzím. „Declan a já bychom mohli být poslední dva lidé na Zemi a já bych si místo něj stejně vybrala svůj vibrátor.“

Cal znechuceně zvlní rty. „To jsem nepotřeboval vědět.“

„Je to pravda!“

„Jak spolu tedy plánujete mít dítě?“

„Za pomoci někoho v bílém plášti.“ Přestože jsem si smlouvu, kterou Declan vypracoval, zatím neprostudovala, vím, že je v plánu umělé oplodnění.

„Dítě propojuje rodiče tak pevně, že už se jeden druhého nezbaví.“ Po tváři mu proběhne stín a bolest v mé hrudi zesílí.

Polknu bouli v krku. „To vím.“

„Doufám, že víš, co děláš.“

Nevím. Ani v nejmenším. Ale místo toho, abych se nechala pohlit úzkostí, se napřímím a postavím se tváří v tvář realitě.

„Manželství není jednoduché, ale jsem ochotná dát do toho všechno.“

Mohu jen doufat, že jednou nebudu svého rozhodnutí litovat.

KAPITOLA PÁTÁ

Declan

Víkend po našem zasnubním večírku jsem strávil přípravou dokumentů k zajištění toho, aby se Iris nemohla vyvléct z naší dohody.

Čerstvě vytištěnou smlouvu hodím na svůj masivní stůl. Pastelově růžové stránky působí mezi ostatními dokumenty pohozenými na stole rušivě.

Iris se na mě podívá. „Co je to?“

„Naše manželská smlouva.“

„Proč je růžová?“

Podle jejího výrazu by člověk řekl, že jsem ji požádal, aby obětovala svou drahocennou sbírku bot.

„Někdo naplnil zásobník v tiskárně růžovým papírem a já jsem nevěděl, jak ho vyměnit.“

Iris se uchechtne. „Nevím, co bys beze mě dělal.“

„Je znepokojující, jak vysoké o sobě máš mínění.“

„Nemusíš předstírat, že mě tak moc nemusíš.“

„Tvůj první omyl je, že to považuješ za přetvářku.“

Na tu uštěpačnou poznámku se jen usměje. „Říká se, že mezi láskou a nenávistí je tenká hranice.“

„Ne *dost* tenká,“ zašeptám pod vousy.

Iris se znovu zasměje a popadne růžovou smlouvu.

„Až si ji přečteš, na konec každé stránky napiš své iniciály.“ Podám jí pero.

„Ta smlouva je tlustá jako Bible.“ Iris s pokřiveným výrazem upírá zrak na tlustý svazek.

„Mlčím, opřu se o stůl a překřížím ruce. „A to je problém?“

Na okamžik svraští obočí, ale potom se vzpamatuje. „Ne, ale budu muset strávit polední přestávku čtením.“

„Pročítej si ji, jak dlouho chceš, ale ta smlouva neopustí kancelář.“ V žádném případě nebudu riskovat, že naši smlouvu někdo zahlédne.

Jedním prstem přejede po titulní straně. „Dobře. Ale plánuju si každou stranu přečíst třikrát, abych se ujistila, že nekuješ nic nekalého, takže se nezlob, že tě připravím o část tvého drahocenného času stráveného o samotě.“ Odpoví bez váhání.

A ona obviňuje ze lhaní tebe.

„Ušetři mě detailů a dej se do čtení. Mám na práci i jiné věci.“ Posadím se na židli, která pod mou vahou zaskřípe.

„Když budeš dál nabírat svaly, ta věc se pod tebou jednoho dne rozpadne.“

Rozepínám si sako a svaly pod oblekem se napínají. „To by se ti tak líbilo.“

„Jenom pokud se mi to podaří natočit.“

Ignoruju ji a přihlásím se ke svému účtu na počítači. Odpovím sotva na pár e-mailů, když Iris vydá zvuk na protest.

„To je nějaký špatnej vtip?“ Zlomí se jí hlas.

„Co?“

Její oči se rozšíří znepokojením. „Plánuješ mi naše dítě svěřit do výlučné péče?“

„Je to problém?“

„Ano! Velký problém!“

„Teď asi nastal ten správný čas zmínit, že o smlouvě se nedá vyjednávat.“

Iris vzdorovitě zvedne bradu. „Tak to koukej změnit!“

„Ne.“

„V tom případě končím.“

Odpovím, aniž bych zvedl zrak od obrazovky. „To bych rád viděl.“

Iris vstane, hodí smlouvu na stůl a zvedne kabelku z podlahy. „Jestli nedokážeš být zodpovědným otcem, pak nemám zájem ti pomáhat.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Chceš se o tom přesvědčit?“

Krucinál. Pravidla hry se nadále mění bez mého souhlasu, a to vše jen proto, že Iris nehraje fér.

Nikdy nehrála fér.

„Chystáš se odkráčjet pryč od sta milionů dolarů kvůli tomu, komu připadne péče o dítě?“

„Problémem nejsou peníze. Problémem je tvé rozhodnutí.“ Otočí se na patě a vydá se pryč.

S každým krokem, kterým se ode mě vzdaluje, ztrácím kontrolu nad situací. „Dám ti dvě stě milionů.“

Iris pokračuje směrem ke dveřím a úplně mě ignoruje. Pohupování jejích boků je mi výzvou, abych ji zastavil. Abych ji za ně chytil a v žádném případě ji nenechal odejít a od dohody odstoupit.

„Tři sta milionů.“ Její krok se zpomalí, ale nezastaví se, dokud nesevře kliku. Stlačím kulaté tlačítko pod stolem a aktivuji uzamykací mechanismus dveří.

Iris tiše zavrčí. „Otevři ty proklaté dveře.“

„Ne, dokud si nesesedneš zpátky na zadek a nepodepíšeš tuhle smlouvu.“

„Ne.“ Zalomcuje klikou, ale zbytečně se namáhá. Přestože trezorový zámek má za úkol bránit dotěrným lidem ve vstupu dovnitř, ukazuje se, že celkem efektivně dokáže udržet mou asistentku *uvnitř*.